elle, se tulgo wõitlema. Siin ma seisan! Niñetago neñad päwa ja kohta, millal ja kus rammo alkame katsuma. Andke mulle armolikult lubba, waña muisteſt kombet mõda tülli lõppetada.“ —

Rahwas pañi sedda kuuldes Reinowadderi julguſt iñeks; mõllemad pealekaebajad — koddajäñes ja warres — ei ussaldanud üht sõña eñam räkida, waid läksid ehmatades kuñinga koast wälja. Minnes räkisid neñad issekeskis: „Pahha luggu, et keddagi näggemas ei olnud. Kuis jõuame teñaga wõidelda? Jägo assi parremine nisammoti; kül ta ükskord ka oña tenitud palka saab leidma.“

Messikäp ja Kriimsilm näggid nukral melel kaebajate minikut. Seal üdis kuñingas: „Kellel Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja tehko su lahti? Eile olli kaebajaid küllalte, nüüd seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?“

Reinowadder ütles: „Se on kurri Ma-ilma wiis; selja tagga sosſitakse ja mõistetakse süüd mitmele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad wallelikude suud kinni. Warres ja koddojäñes olleks koco parsile jänud, kui nad mind siin olleks teadnud ollema; nüüd poewad mõllemad peito ja palluwad sallamahti süüd andeks. Ma leppin nende äbbiga! Seſt nääte selgeſt, armoline kuñingas! mis seal tõuseb, kus kelepeksjatele lubba antakse trui teenrite selja tagga lorriseda. Miña kül neid ei karda, agga teiste kassuks pean sedda niñetama.“

„Kule, wõrrokael! mis ma sulle ütlen,“ kär-

gatas kuñingas. „Siña mõrtsukas ja warras! Mis kurriwaim sind taggakihhutas, et mino ustawa kirjakandja Argpüksi ärratapsid? Mis kurja olli wagga loom sulle teinud? Eks ma annud sulle wañad süüd andeks? pealegi weel pauna ja kingad, misga wagga teele piddid miñema? Siño meleparrandamise essimene tõ tappis wagga Argpüksi; Kohhekel piddi kirjataskus teña werrise pä seie kandma; teña tunnistas sure kohto ees: Reinowadder sadab teile kirjad, mis meie ühhel nõul kirjutasime. Paunas ei olnud mund kui jäñese werrine pä. Selle teotuse pärrast käskisin Kohhekella ärraukkata; sedda sama palka peab ka sulle sama.“

Reinowadder küsſis kui ehmatades: „Kas Argpüks ja Kohhekel surnud? Oh, miña waene, mis miñust nüüd peab sama? Mino kallim warrandus on nende kelmide läbbi ärrakaddunud. Nendega saatsin teile, armoline kuningas, wägga kallid annid, et keñamaid Ma-ilmas kuskil ei leita. Kes wõis ial uskuda, et Kohhekel Argpüksi mõrtsukaks ja mino warra röõwliks piddi sama? Wata iñet! mis süggaw põhhi waggast jookswal weel on.“

Kuningas astus wihhaga toast kambrisse, ei wõtnud Reinowadderi juttu otsani kuulda, waid piddas nõnu, teñale mõrtsuka palka anda. Kuningana olli perdiko eñandega maggusal juttul, kui kuñingas ülle lähwe astus. Suudmõda olli kuñingal ja kuningasal armas; selleſt tõusis Reinowadderile kassu. Suudmõda olli kolitud, tark ja